

Arrest

nr. 130 661 van 30 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) van 16 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Dirk GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 april 2014 wordt beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (..)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 19/07/2012, en verkreeg de E-kaart op 30/10/2012.

Betrokkene legde oorspronkelijk ter staving van de aanvraag tot verklaring van inschrijving de volgende documenten voor: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de onderneming natuurlijk persoon Impe Martin Marcel (K.B.O.-nr.: 0642.276,095) en een bewijs van inschrijving bij een sociale kas voor zelfstandigen. Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreerndelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art 50, §2, 2° van het KB van 8.10.1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen.

Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft echter een onderzoek naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaats vond, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Dientengevolge heeft het Rijksinstituut, de Dienst Vreerndelingenzaken laten weten dat betrokkene retroactief wordt geschrapt als zelfstandige.

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister conform artikel 54 van het KB van 08.10.1981, een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

2. Het bevel om het grondgebied te verlaten is echter niet gemotiveerd.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt toepassing gemaakt van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

(eigen onderlijning)

Het enige wat dit artikel stelt is dat de verwerende partij zo nodig, d.w.z. met verwijzing naar de feiten en de rechtsgrondslag daartoe, een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom werd gekozen om bij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bestreden beslissing stelt de verzoekende partij niet in staat na te gaan op basis van welke wettelijke bepaling werd beslist aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Het komt niet aan de verzoekende partij, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om te speculeren of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid.

Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist.

Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

3. Gelet op bovenstaande vaststelling, dient het bevel om het grondgebied te worden verlaten te worden vernietigd."

2.2. 2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De kritiek van verzoekende partij komt erop neer dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd wordt. Uit de bewoordingen van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit waarnaar de bijlage 21 verwijst kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "zo nodig" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel moet worden gegeven (cf. mutatis mutandis RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Het is zo dat "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, [...] het bestuur verplicht [is] zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurs-handelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

2.4. In voorliggende zaak oordeelde de verwerende partij voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten maar de Raad kan samen met verzoekende partij slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven aan verzoekende partij. Het nemen van een beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden laat niet toe automatisch te besluiten dat verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft. Het is immers mogelijk dat verzoekende partij tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat zij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven is, gelet op het gestelde in artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, een motivering vereist die losstaat van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, kan dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet die werd toegepast dient te vermelden.

2.5. Verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet juncto artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit.

2.6. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met

enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat “Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché” (RvV 13 maart 2012, nr. 77 137, “In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer de verwerende partij een beslissing treft tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden, het de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “een document overeenkomstig het model van bijlage 21” dat “zo nodig” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185). Dit alles houdt in dat indien geen middel ontwikkeld wordt tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden of indien dit middel niet gegrond blijkt te zijn zoals in casu, deze beslissing overeind blijft ondanks de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.7. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Tweede middel: Schending van artikel 8 EVRM.

1. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM.

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Derhalve dient te allen tijde te worden nagegaan of de bepalingen uit het EVRM werden nageleefd. In casu dient zich dergelijk onderzoek aan.

Niettegenstaande dat volgens de vaste rechtspraak van het EHRM, het EVRM geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Zodoende dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van de verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM (EHRM 16 juni 2005, nr. 60654/00).

2. In casu is er ontegensprekelijk sprake van een gezinsleven, gelet op in België levende familie van verzoekster waarmee verzoekster samenleeft (stuk 3).

Conform artikel 8 EVRM is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij bij het afleveren van de bestreden beslissing geen enkele afweging heeft gemaakt en derhalve op geen enkele manier rekenschap heeft gehouden met de gevolgen voor verzoeker in het licht van artikel 8 EVRM.

Het is nochtans de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verwerende partij had bij het nemen van haar beslissing dan ook rekening moeten houden met artikel 8 EVRM, hetgeen zij niet heeft gedaan.

3. Derhalve schendt zij artikel 8 EVRM en dient ook om deze reden de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich beroept op het gezinsleven dat zij heeft met in België verblijvende perso(o)n(en) doch niet aantoot dat de relatie die zij heeft met deze perso(o)n(en) voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Het gegeven dat verzoekende partij ten bewijze van haar gezinsleven een huurcontract voorlegt laat immers niet zonder meer toe om te besluiten dat er sprake is van een reëel en beschermenswaardig gezinsleven.

Zelfs in de veronderstelling evenwel dat verzoekende partij enig gezinsleven zou hebben in België of dat enig niet nader gespecificeerd aspect van verzoekende partij haar privéleven in het gedrang zou zijn, dan nog moet erop worden gewezen dat artikel 8, tweede lid van het EVRM verweerder toelaat om op te treden indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het staat niet ter discussie dat er wettelijke bepalingen – artikel 42septies van de Vreemdelingenwet – aan de basis liggen van de bestreden beslissing. De Raad merkt daarnaast op dat verzoekende partij niet aantoont dat haar persoonlijke belangen, wanneer deze worden afgewogen tegen het algemeen belang dat gediend is met een effectieve toepassing van de Vreemdelingenwet, wat onder meer nodig is ter bescherming van de openbare veiligheid en het economisch welzijn van het land, zwaarder zouden moeten doorwegen en er kan worden gesproken van een disproportionele inmenging (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). De Raad benadrukt hierbij dat niet blijkt dat verzoekende partij sterk is geïntegreerd en dat zij in haar land van herkomst, waar zij het grootste deel van haar leven verbleef, niet kan worden tewerkgesteld.

Zo de bestreden beslissingen al een effectieve inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekende partij zouden vormen – wat niet aannemelijk wordt gemaakt – dan blijkt in ieder geval zeker niet dat het om een niet toegelaten of disproportionele inmenging zou gaan.

Voorts wijst de Raad er nog op dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen formele motiveringsverplichting oplegt.

2.9. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aangenomen worden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan leiden aangevoerd. De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, verworpen / zonder voorwerp verklaard. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 april 2014, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van 16 april 2014 wordt verworpen.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER